

- **translated title:** Европейска конвенция за обмен на правна информация между държави
- **publisher responsibility:** State Gazette
- **original title of the convention in English:** European Convention on Information on Foreign Law
- **identification number of the convention:** ETS 062
- **place of the translation:** Bulgaria
- **name of the publisher:** State Gazette
- **date of the translation:** n/a
- **status of the translation:** an official translation
- **host item:** State Gazette, No. 43, 31 May 1991
- **ISBN:** n/a

Европейска конвенция за обмен на правна информация между държави

Преамбюл

Държавите - членки на Съвета на Европа, подписали тази конвенция,

считайки, че целта на Съвета на Европа е постигането на по-голямо единство между членовете му;

убедени, че създаването на международна система за взаимопомощ, за да се улесни задачата на съдебните власти по получаването на информация по чуждо право, ще допринесе за постигането на тази цел,

се споразумяха за следното:

Член 1

Сфера на действие на конвенцията

1. Договарящите страни се задължават в съответствие с разпоредбите на тази конвенция да се снабдяват с информация по тяхното право и съдопроизводство в гражданската и търговската област, както и по тяхната съдебна организация.
2. Две или повече договарящи страни обаче могат да решат да разширят помежду си сферата на действие на тази конвенция в области, посочени в предходната алинея. Текстът на такива споразумения се предава на Генералния секретар на Съвета на Европа.

Член 2

Национални органи за взаимодействие

1. За да се изпълняват разпоредбите на тази конвенция, всяка от договарящите страни създава или определя самостоятелен орган (наричан по-нататък "приемателна агенция"):

- а) за приемане заявките за информация от друга от договарящите страни, отнасящи се до чл. 1, ал. 1;
- б) за предприемане на действия по тези заявки в съответствие с чл. 6.

Приемателната агенция може да бъде отдел в министерството или друг държавен орган.

2. Всяка от договарящите страни може да създаде или определи един или повече органи (наричани по-нататък "предавателна агенция") за получаване на заявките за информация от своите съдебни власти и за предаването им по-нататък на чуждите компетентни приемателни агенции. Приемателната агенция може да изпълнява ролята и на предавателна агенция.

3. Всяка договаряща страна съобщава на Генералния секретар на Съвета на Европа името и адреса на своята приемателна агенция и където е необходимо - на своята предавателна агенция или агенции.

Член 3

Органи, оторизирани да правят заявки за информация

1. Заявка за информация може да изхожда само от оторизиран съдебен орган, дори и ако не е била съставена от самия орган. Заявката може да бъде направена само където е било започнато съдопроизводството.

2. Всяка от договарящите страни, която не е създадала или определила предавателна агенция, може да посочи чрез декларация, отправена до Генералния секретар на Съвета на Европа, кои от своите органи ще оторизира като съдебен орган по смисъла на предходната алинея.

3. Две или повече договарящи страни могат да решат да разширят помежду си тази конвенция за заявки от лица, които не са съдебни органи. Текстът на такива споразумения се съобщава на Генералния секретар на Съвета на Европа.

Член 4

Съдържание на заявката за информация

1. Заявката за информация се определя от съдебния орган, от който тя произлиза, както и от естеството на делото. Тя определя колкото е възможно по-точно въпросите, по които се желае правна информация от запитваната държава, а ако в запитваната държава съществува повече от една правна система - и правната система, по която се иска информация.

2. Заявката определя също фактите, необходими както за нейното правилно разбиране, така и за формулирането на точен и прецизен отговор. Където е необходимо, могат да се приложат копия от документи за изясняване обсега на заявката.

3. Заявката може да съдържа въпроси, различни от онези, определени в чл. 1, ал. 1, които се отнасят до принципните въпроси, съдържащи се в заявката.

4. Там, където заявката не е съставена от съдебен орган, необходимо е да бъде придружена от решението на този орган, който я оторизира.

Член 5

Предаване на заявка за информация

Заявката за информация се предава направо на приемателната агенция на запитваната държава от предавателна агенция или при липса на такава - от съдебния орган, от който тя произлиза.

Член 6

Органи, оторизирани да отговарят

1. Приемателната агенция, която получава заявката за информация, или сама съставя отговора, или изпраща заявката до друга държава или официален орган за отговор.

2. Приемателната агенция в определени случаи или поради административна организация може да изпрати заявката до частен орган или до квалифициран адвокат за подготвяне на отговора.

3. Където приложението на предходната алинея може да бъде свързано с разходи, приемателната агенция, преди да извърши препращането, посочено в ал. 2, съобщава на органа, от който произхожда заявката, на частния орган или на адвоката, на които се изпраща заявка, колкото е възможно по-точно размера на евентуалните разходи и изисква тяхното съгласие.

Член 7

Съдържание на отговора

Предмет на отговора е да даде информация по един обективен и безпристрастен начин за съдопроизводството на запитваната страна на съдебния орган, от когото произтича заявката. Отговорът съдържа подходящи за случая релевантни законови текстове и релевантни съдебни решения. Той се придружава в размер, считан за необходим за точното информиране на запитващия орган, от допълнителни документи като извлечения от теоретични трудове и "travaux preparatives"*. Може да се придружава и от обяснителни коментари.

* (фр.) Подготвителни работи

Член 8

Последствия от отговора

Дадената в отговора информация няма задължителен характер за съдебния орган, от когото произтича запитването.

Член 9

Адресиране на отговора

Отговорът се адресира от приемателната агенция до предавателната агенция, ако запитването е било изпратено от тази агенция, или до съдебния орган, ако запитването е било изпратено директно от него.

Член 10

Задължение за отговор

1. Приемателната агенция, до която е било изпратено искането за информация, подчинявайки се на условията на чл. 11, предприема действия по заявката в съответствие с чл. 6.
2. Когато отговорът не е съставен от приемателната агенция, тя е задължена да осигури отговорът да бъде изпратен в съответствие с изискванията, посочени в чл. 12.

Член 11

Изключения към задължението за отговор

Запитаната държава може да откаже да предприеме действия по искането на информация, ако нейните интереси се засягат от случая, посочен в заявката, или ако тя счете, че отговорът може да навреди на суверенитета или на сигурността ѝ.

Член 12

Ограничение на времето за отговор

Отговорът на една заявка за информация се дава колкото е възможно по-бързо. Ако обаче подготовката на отговора изисква по-дълго време, приемателната агенция информира за това запитващия чуждестранен орган и в същото време определя, ако е възможно, вероятната дата, на която ще бъде изпратен отговорът.

Член 13

Допълнителна информация

1. Приемателната агенция, а така също органът или лицето, на което тя е наредила изготвянето на отговора в съответствие с чл. 6, може да изисква от органите, които са направили заявката, да дадат допълнителна информация, която се смята за необходима за съставянето на отговора.
2. Искането за допълнителна информация се изпраща от приемателната агенция по същия начин, предвиден от чл. 9 за предаване на отговора.

Член 14

Езици

1. Заявката за информация и приложенията се изготвят на езика на запитваната държава или на един от официалните ѝ езици или се придружават от превод на този език. Отговорът се изготвя на езика на запитваната държава.
2. Обаче две или повече от договорящите страни може да се споразумеят помежду си да не се съобразяват с изискванията на предходната алинея.

Член 15

Разходи

1. Отговорът не трябва да изисква парично заплащане или разходи освен онези, определени в чл. 6, ал. 3, които се поемат от държавата, отправила запитването.
2. Обаче две или повече от договорящите страни може да се споразумеят помежду си да не се съобразяват с изискванията на предходната алинея.

Член 16

Федерални държави

Във федерални държави функциите на приемателната агенция, различни от онези, посочени в чл. 2, ал. 1, буква "а", може по конституционни причини да бъдат делегирани на други държавни органи.

Член 17

Влизане на конвенцията в сила

1. Тази конвенция е открита за подписване от държавите - членки на Съвета на Европа. Тя е обект на ратифициране или приемане. Документите за ратификация или приемане се депозират чрез Генералния секретар на Съвета на Европа.
2. Конвенцията влиза в сила 3 месеца след датата на депозиране на третия ратификационен или приемателен документ.
3. Що се касае до подписваща държава, която ратифицира или приема допълнително конвенцията, тя влиза в сила 3 месеца след датата на депозиране на нейните документи за ратификация или приемане.

Член 18

Присъединяване на държава - нечленка на Съвета на Европа

1. След влизане в сила на конвенцията Комитетът на министрите на Съвета на Европа може да покани всяка държава нечленка да се присъедини към нея.

2. Такова присъединяване може да се извърши след депозиране чрез Генералния секретар на Съвета на Европа на документ за присъединяване, което ще влезе в сила 3 месеца след датата на неговото депозиране.

Член 19

Териториален обхват на конвенцията

1. Всяка от договарящите страни по време на подписването или депозирането на своите документи за ратификация, приемане или присъединяване определя територията или териториите, върху които ще се прилага тази конвенция.

2. Всяка от договарящите страни при депозиране на своите документи за ратификация, приемане или присъединяване или малко по-късно може чрез декларация, адресирана до Генералния секретар на Съвета на Европа, да разшири тази конвенция върху всяка друга територия, посочена в декларацията, и за чиито международни отношения е отговорна или от името на които е упълномощена да окаже подкрепа.

3. Всяка декларация, направена в изпълнение на предходната алинея, по отношение на територията, посочена в тази декларация, може да бъде оттеглена според процедурата, посочена в чл. 20 на тази конвенция.

Член 20

Времетраене и денонсиране на конвенцията

1. Конвенцията остава в сила за неопределено време.

2. Всяка от договарящите страни може, доколкото това я засяга, да денонсира тази конвенция посредством нотификация, адресирана до Генералния секретар на Съвета на Европа.

3. Денонсирането влиза в сила 6 месеца след датата на получаване на нотификацията от Генералния секретар.

Член 21

Функции на Генералния секретар на Съвета на Европа

Генералният секретар на Съвета на Европа осведомява страните - членки на Съвета на Европа, и всяка държава, която се е присъединила към тази конвенция, за:

- а) всяко подписване;
- б) всяко депозиране на документи за ратификация, приемане или присъединяване;
- в) всяка дата на влизане в сила на тази конвенция в съответствие с чл. 17;
- г) всяка декларация, получена в изпълнение на условията на ал. 2 от чл. 1, ал. 3 от чл. 2, ал. 2 от чл. 3 и ал. 2 и 3 от чл. 19;

д) всяка нотификация, получена в изпълнение на условията на чл. 20, и датата, от която денонсирането влиза в сила.

В уверение на което долуподписаните, бидейки надлежно упълномощени за това, подписаха тази конвенция.

Съставена в Лондон на 7 юни 1968 г. на френски и английски език, като двата текста са еднакво валидни, в по един екземпляр, който остава депозиран в архивите на Съвета на Европа. Генералният секретар на Съвета на Европа предава заверено копие на всяка от подписалите или присъединилите се държави.

За правителството на Република Австрия: В. Гредлер, Страсбург, 6 септември 1968 г.;

За правителството на Кралство Белгия: Й. Й. Лодевик, Страсбург, 31 януари 1972 г.;

За правителството на Република Кипър: С. Н. Пилаваки, Страсбург, 29 октомври 1968 г.;

За правителството на Кралство Дания: Нийлс Мадсен;

За правителството на Френската република: Анри Блин;

За правителството на ФРГ: Густав Хайнеман;

За правителството на Кралство Гърция: К. Калабокиас;

За правителството на Исландската република: Хенрик Св. Бьорнсън, Париж, 27 февруари 1969 г.;

За правителството на Италианската република: А. Асетати, Страсбург, 6 ноември 1968 г.;

За правителството на Великия дук на Люксембург: Ж. Дюпон;

За правителството на Малта: Томазо Каруана Демайо;

За правителството на Кралство Холандия: Й. Х. Ройен;

За правителството на Кралство Норвегия: Елизабет Швайгард Зелмер;

За правителството на Португалската република: Жозе Медейрос Ферейра, Страсбург, 27 април 1977 г.;

За правителството на Кралство Швеция: Херман Клинг;

За правителството на Швейцарската конфедерация: Д. Ганебен, Страсбург, 23 юни 1969 г.;

За правителството на Турската република: Хасан Динсър;

За правителството на Великобритания и Северна Ирландия: Гардинър С.

Присъединения съгласно чл. 18:

Коста Рика 15 март 1976 Коста Рика

Лихтенщайн 6 ноември 1972 Лихтенщайн

Испания 19 ноември 1973 Испания